

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 26

แสงสว่างที่จำเข้าตาบอกให้รู้ว่าเธอตื่นสาย สายชลยันกายลุกขึ้นนั่ง เดินงัวเงียเปิดประตูผุพังออกมาข้างนอก

ถึงน้ำเก่าถูกล้างสะอาด มีน้ำเกือบเต็มวางอยู่ใกล้ๆ เธอใช้มันล้างหน้า จัดผมเผ้ายาวสยายเข้าที่ด้วยมือทั้งสอง

พินในเตามีร่องรอยว่าถูกจุดขึ้นใหม่ ทว่าเวลานั้นกำลังจะมอดปลาเคราะห์ร้ายถูกห่อปังอย่างจนใจต้องไหม้เกรียม

พอคร่ำไม่รู้ว่าหายไปทางไหน...

เธอเดินไกลออกไปพลางมองหา รอบตัวมีแต่แสงแดดและสายลมได้ยินเสียงนกร้องและเสียงกิ้งกือของต้นไม้เสียดสีกัน

เธอเดินเรื่อยๆ ไปจนถึงลำธาร สายน้ำไหลเอื่อย ไสจนเห็นตัวปลาน้อยใหญ่ที่ผุดขึ้นมาใกล้ผิวน้ำ สายชลหยุดยืนดู

“ระวังให้ดีเถอะ เจ้าอาจจะต้องเป็นตัวต่อไป”

เธอทำสีหน้ามาดหมาย ใบหน้าแดงรอยยิ้ม เช้าวันนี้สายชลมีอารมณ์แจ่มใส อิมเอมมีความสุข เธอไม่เห็นยอด ไม่มีใครนอกจากนกน้อยๆ ที่โฉบบินอยู่บนท้องฟ้าและกระโดดจับเกาะอยู่ตามกิ่งไม้ใกล้ๆ เธอถอดเสื้อผ้าทิ้งกายสูดสายน้ำ

สายชลแหวกว่ายอยู่ในลำธาร ชั่วครู่ก็ได้ยินเสียงเรียก แล้วร่างสูงที่มันคงก็ปรากฏขึ้น

“คุณสายชลครับ”

“อยู่ที่นี่...”

สายชลตะโกนบอก หยุดยืนอยู่ที่ระดับความลึกแค่คอ

ร่างสูงเดินมายืนเท้าเอวมอง รอยยิ้มระบายอยู่บนใบหน้า

“กำลังสนุกอยู่หรือครับ”

“กำลังจะขึ้นแล้วล่ะ”

“ขึ้นมาซิครับ”

เธอล้ม เธอไม่ได้ลงมาทั้งเสื้อผ้าเช่นเมื่อเย็นวานแต่สวมเพียงชุดชั้นใน เสื้อกางเกงที่สวมใส่ถูกถอดวางไว้ข้างบน

“ยอดหันไปก่อนซิ”

มีประกายระริกขึ้นที่ดวงตาของอีกฝ่ายหนึ่งก่อนที่จะหันหลังให้อย่างว่าง่าย

สายชลลุนน้ำขึ้นมา ไม่วายกำชับว่า

“อย่าหันมาเชียวนะ”

เธอรูดน้ำออกจากร่าง แต่งตัวอย่างเร่งรีบ ใช้นิ้วมือรูดผ่านผมเผ้าก่อนจะย่องเข้าหา ร่างสูงยังคงยืนหันหลัง ไหล่กว้างผึ่งผายแผ่นหลังแน่นหนา เธอเข้าสวมกอดไว้ แนบใบหน้าลงด้วยความรู้สึกรักใคร่

“เสร็จแล้ว”

เขาจับแขนเธอให้คลายออกก่อนจะหันกลับมา ใบหน้าสีครามที่ดูสะอาดสะอาดอันแม้จะปรากฏรอยหนดคราไร ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

สายชลยิ้มกว้าง ดวงตาทอประกายสดใส

“รู้อะไรไหม ฉันเคยคิดว่ายอด ยิ้มไม่เป็น”

“บางครั้งผมไม่รู้สึกรอยยิ้ม” เขาถอดเธอไว้ในวงแขน “แต่ว่าไม่ใช่เดี๋ยวนี้”

“ฉันรักยอด...” เธอบอก “อย่าทิ้งฉันนะ”

“แน่นอนครับ”

“แล้วถ้า...”

เธอหยุดพูด นึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง เธอผู้นั้นอยู่ไม่ไกลจากที่นี้วันดีคืนดี โลกอาจหมุนคนทั้งสองมาพบกันเข้า... สายชลหวั่นใจเสียจริง

ชายหนุ่มแตะนิ้วมือที่ปลายคางเธอ

“ผมจะไม่ทิ้งคุณสายชล”

สายชลกลับไม่แน่ใจ ก็เขาไม่รู้นี่ว่าเธอพบเธอผู้นั้นแล้ว ช้ายังเตือน “เธอผู้นั้น” ไม่ให้เข้ามาใกล้

หากเขารู้ จะโกรธเธอหรือไม่นะ

“หิวแล้วล่ะ” เธอพูดกลบเกลื่อน เบี่ยงกายออกจากร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่าย

“ผมทำไว้ให้แล้ว ทำไม่ไม่กินล่ะครับ”

เธอพนงมูก “ฉันไม่ยากกินปลา”
“งั้นก็ผลไม้” เขาบอก “ผมเพิ่งไปหากลับมา”
“ผลไม้... พุดชะหฺรุษีเยว ความจริงก็คือกล้วยไข่ใหม่ ฐึนนะ”
เสียงห้าวๆ เฝิ่จะหิวระะขึ้นเป็นครั้งแรก

เธอถอดแขนอีกฝ่ายไว้ข้างหนึ่ง พวกกันเดินอิงแอบเอื้อยเอื้อย กลับไปยังที่พัก พุดคุยแจ่มใส “เราคงอยู่ที่นี้ไปได้อีกนานนะจะยออด มีบ้าน มีน้ำ มีอาหาร อยากกินอะไรก็สารพัดจะมี”

เขาส่งประกายตาที่มั่นคงให้แทนคำตอบ

“เพียงแต่ว่า... ฉันเป็นคนไม่เอาไหน ทำงานของผู้หญิงไม่ค่อย จะเป็น ฉันทำได้แต่หุงข้าวด้วยหม้อไฟฟ้า เจียวไข่ ต้มบะหมี่ แต่ถ้าจะให้ก่อไฟใช้ฟืน เชือดไก่ ซำปลา ฉันคงจนปัญญาจะยออด”

“คุณไม่ต้องทำ ผมจะทำเอง”

“แล้วยังเรื่องการทำไร่ไถนา ปลุกพืชผักผลไม้ เลี้ยงไก่เลี้ยงวัว ฉันทำไม่เป็นเลยนะ รู้แต่ว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องดูแลพิถีพิถัน ถ้าพืชเชษฐแบ่งที่ดินให้ ฉันจะทำยังไงดี”

“ผมจะทำให้ทุกอย่าง”

“โอ ยออด...” เธอซบหน้าลงกับแขนที่กอดไว้ ประทับจวบลงไป ครั้งหนึ่ง “ฉันจะต้องทำอะไรบ้างซี ยออดรู้ไหม ฉันกำลังนึกถึงอะไร บ้านพักตากอากาศโง่ละ เราจะทำกันตรงพื้นที่ที่ยออดพาฉันไปสำรวจ นั้นไง ฉันจะไม่เข้าหุ้กับคุณมน แต่เราจะทำกันสองคนนะ”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนมองเธอ

“เราอาจจะต้องกู้เงิน” เธอคาดการณั “จะต้องทำถนน ตัด ต้นไม้ ปรับระดับที่ดินบางแห่ง ทำทางขึ้นลงให้สะดวกสบาย รวมไปถึงทางขึ้นไปน้ำตกด้วย แล้วอะไรอีก... ปลุกดอกไม้ให้เยอะๆ ทำไร่ดอกไม้ไร่ผลไม้กันนะจะ แต่เราจะไม่ทำปศุสัตว์ ฉันไม่ชอบซื้อขาย ชีวิต ยออดว่าดีไหม”

ประกายตาของชายหนุ่มดูอบอุ่นอ่อนโยน

“ดีครับ ความจริงอาจจะไม่ต้องใช้เงินมาก หากใช้ของที่มีอยู่ แล้ว อย่างต้นไม้ที่โค่นทิ้ง กับพวกไผ่ซึ่งมีอยู่มากมายในไร่นี้ ถ้าทุนน้อย ปลุกบ้านด้วยต้นไม้ไปก่อนก็ได้ครับ”

“เข้าที่ทีนี้ บ้านไม้ไผ่เชิงเขา ไร่ดอกไม้และลำธาร แหม... ฉันอยากให้ความฝันเป็นความจริงจังเลย”

“จะต้องเป็นความจริงซีครับ”

“เราจะช่วยกันเนรมิตขึ้นมาไข่ใหม่จะยออด”

“ครับ ผมจะคุมคนงาน ให้คุณสายชลเป็นคนวางแผนสั่งการ แล้วผมก็ไม่คิดค่าจ้างด้วย”

เขาทำประกายตาหยอกเย้า ทำให้เธอหิวระะ

“ยออดก็” เธออิงโอบหน้าลงกับแขนที่กอดไว้ “ยออดช่างแสนดี อยู่กับฉันมีแต่ยออดจะเหนื่อยและเหนื่อย ฉันสงสารยออดจัง”

“สงสารผมทำไผ่ครับ” ถามอย่างอ่อนโยน “ความจริงผมไม่คิดด้วยซ้ำว่าสวรรค์จะปรานีผมถึงเพียงนี้”

“สวรรค์คงเคยโหดร้ายกับยออดมากละซี รวมทั้งที่พรากรมไป จากยออดด้วยไข่ใหม่”

อีกฝ่ายหนึ่งนิ่ง สีหน้าขริมลงทันที

พอรู้ตัวว่าพุดผิด สายชลก็นิ่งไปเช่นกัน เธอมองหน้าอีกฝ่าย

“ถามอะไรหน้อยได้ไหม...”

เขาหันมา “อะไรครับ”

“ถ้าหากเผอิญยออดพบกับสม... ยออดจะทำยังไง”

ไม่มีคำตอบ

สายชลถอนใจ นึกถึงผู้หญิงคนนั้นแล้วก็นึกหาคำตอบไม่ได้ เธอผู้นั้นสวยหฺรุษี มีชีวิตที่สมบูรณั สะดวกสบาย คนละอย่างกับยออด อย่างฟ้ากับดิน

“ยออดรักเขามากไข่ใหม่”

เขาหันมามอง สีหน้าของเธอทำให้เขาต้องยิ้ม

“เคยใช้”

“ไม่อยากจะเชื่อ”

“จริงครับ ผมไม่ได้พุดเพียงให้คุณสบายใจ แต่ความจริงเป็นอย่างนั้น ผมเคยรักเขามาก แต่ว่าตอนนี้ไม่ใช่ มีเรื่องเกิดขึ้น... เขา

ทำให้ผมเสียใจมาก....”

สายชลนั่งฟัง ครั้นเธอถามว่า “เรื่องอะไรหรือ” ก็ไม่ได้รับคำตอบ

เธอคาดเดาแล้วพูดว่า “ลืมมันเสียไม่ได้หรือ อภัยให้เขาและปล่อยเขาไปตามทางของเขาเถอะ ส่วนยอดก็อยู่กับฉัน ฉันต้องการยอด”

“ถ้าผมไม่ได้สะสางเรื่องนั้น ผมจะนอนตายตาไม่หลับ”

เธอรู้สึกสะอึกใจ “เรื่องร้ายแรงนักหรือ”

เขาพยักหน้า

สายชลรู้ว่าเปลี่ยนใจอีกฝ่ายไม่ได้ง่าย ๆ ได้แต่รู้สึกหนักใจ ยอดจะ “สะสาง” ได้อย่างไร ไหนจะพ่อเลี้ยงอาคม ไหนจะสิทธิศักดิ์

“รู้ไหมยอด ฉันคงอยู่ไม่ได้หากยอดเป็นอะไรไป” เธอซบหน้าลงกับอกที่แน่นหนาด้วยกล้ามเนื้อ กอดไว้อย่างแนบแน่น

สีหน้าของเขาอ่อนโยน บีบเคล้นไหล่บางของเธอเบา ๆ

“เข้มแข็งไว้ชีวิตรับ คนเข้มแข็งเท่านั้นจะยืนหยัดอยู่ได้”

“หมายความว่ายอดไม่รับปากว่าจะไม่ไปจากฉันหรือ”

“ทางเดียวที่ผมจะไปจากคุณก็คือตาย”

“หรือไม่ก็เข้าคุก” เธอต่อด้วยน้ำเสียงห้วนไหว

ตาย...กับเข้าคุก...

ดูเหมือนเธอจะเห็นแต่เพียงสองสิ่งนี้รออยู่จริง ๆ

ยอดลากขอนไม้มาจากบริเวณใกล้ ๆ กองรวมไว้ทางหนึ่ง สายชลนั่งมองร่างสูงเคลื่อนไหวอยู่ในแสงแดด ดูเขาแข็งแกร่งทรหดอดทนราวไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อย

เธอนึกย้อนกลับไปถึงผู้ชายพูดน้อยยิ้มยากที่เคยมีสีหน้าที่เฉยเมยเย็นชาราวกับไร้ความรู้สึกนึกคิดเมื่อหลายเดือนก่อน ความรัก ความเมตตาและสนใจใยดีกระมัง ที่ทำให้เขามีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงขึ้นทีละน้อย เขากลายเป็นคนหนุ่มที่สมบูรณ์ด้วยความรู้สึกนึกคิด และยังมีความอ่อนโยนเต็มเปี่ยมอยู่ภายใต้ความดุดันยามที่ต้องต่อสู้

เธอเฝ้ามองและยิ้มอยู่คนเดียว

หญิงสาวเคยถูกแวดล้อมด้วยผู้คนอีกประเภทหนึ่ง วัน ๆ มีชีวิตอยู่กับความสะดวกสบาย พรุ้งพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก และคนเหล่านั้นทำงานอยู่กับตัวเลขและตัวหนังสือ ศึกษาข้อมูลวิเคราะห์วิจัย ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องเข้าที่ประชุม ถกเถียงหาข้อยุติ

ชีวิตที่นี่ กับผู้ชายคนนี้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ที่นี่มีแต่ธรรมชาติล้วน ๆ รวมทั้งตัวเธอ... ตัวเขา... เธอกำลังหลงรักชีวิตแบบนี้ แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องมีเขาอยู่ด้วย

สายชลกำลังสร้างโครงนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง คราวนี้พระเอกไม่ใช่หนุ่มชาวกอง รูปหล่อ พौरวย ความรู้สูง พูดคล่องเฉียบคมอย่างที่เคยอ่านเคยเขียน หากเป็นผู้ชายแท้ ๆ หน้าขรึม ซึ่งเคยเป็นเพียงนายทหารผู้มีความหลังที่เจ็บปวด ต้องออกจากราชการเพราะถูกกล่าวหาว่าบ้า เขายังทรงไว้ซึ่งความกล้าหาญและพิสูจนให้เห็นด้วย ว่าความจริงแล้วเขาสมบูรณ์ด้วยสติสัมปชัญญะและปัญญา ซึ่งมากกว่าคนทั่ว ๆ ไปเสียด้วยซ้ำ

เธอมองตามร่างนั้นพลางอมยิ้ม หลายครั้งที่เขาหันมามอง ยิ้มแล้วยกมือโบกให้

เธอโบกมือตอบ อยากจะมีสมุดและปากกาอยู่ในมือเสียจริงๆ

รถคันหนึ่งแล่นมาตามถนน ทำฝุ่นคลุ้งเป็นทาง สายชลเห็นแต่ไกลจึงทำสัญญาณบอก เขาหันไปดูก่อนจะเดินรวดเร็วเข้ามาหา

“หลบไปก่อน”

“หลบไปไหนจ๊ะ” เธอถามอย่างงุนงง “จะมีอันตรายหรือ”

“ก็ยังไม่รู้”

โดยไม่รีรอ มือใหญ่ที่ได้รูป จับข้อมือบอบบางของเธอดึงให้ออกวิ่งไปยังเชิงเขาจนมาหลบอยู่เบื้องหลังก้อนหินใหญ่ เขาโบกให้เธออยู่ภายในที่กำบังขณะที่โผล่เพียงดวงตาอย่างระมัดระวังมองลงไป.....